

NIET -
ONTVANKELIJK

ONGEGROND/
AFGEWEZEN

Bestuurder aansprakelijk voor slechte zorg

In deze casus wordt de locatiedirecteur (een verpleegkundige) van een woonzorgcentrum aangeklaagd door de kinderen van een bewoonster. Zij stellen dat er ondermaatse zorg is geleverd aan hun moeder en verwijten de directeur dat hij zich niet persoonlijk met de zorgverlening aan hun moeder heeft beziggehouden. Het regionaal tuchtcollege verklaart de klagers niet-ontvankelijk omdat 'niet is komen vast te staan dat sprake is geweest van (verwijtbaar) handelen dat voldoende weerslag heeft

gehad op de individuele gezondheidszorg'. In hoger beroep oordeelt het Centraal Tuchtcollege dat de klacht alsnog ontvankelijk is, omdat de directeur/verpleegkundige wel door het hoofdverzorging en verpleging op de hoogte is gehouden over de situatie rondom de bewoonster. 'Hieruit volgt dat de verpleegkundige betrokken is geweest bij beslissingen die patiënte direct geraakt hebben en er aldus sprake is geweest van handelen door de verpleegkundige in een bestuurlijke of leidinggevende

functie, welk handelen voldoende weerslag heeft gehad op de individuele gezondheidszorg'. Op inhoudelijke gronden wordt de klacht vervolgens afgewezen. Relevant in deze uitspraak is echter dat een bestuurder met een BIG-registratie wel degelijk kan worden aangeklaagd voor een (be)handeling waarbij hij niet rechtstreeks betrokken is geweest.

Hans van Santen, huisarts
prof. Aart Hendriks, jurist

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg d.d. 26 maart 2013

Beslissing in de zaak onder nummer C2012.091 van A, B, C, allen wonende te D, appellanten, klagers in eerste aanleg, tegen E, verpleegkundige, werkzaam te D, verweerder in beide instanties, gemachtigde mr. T.A.M. van den Ende.

01

Verloop van de procedure

(...)

02

Beslissing in eerste aanleg

Het regionaal tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.

'2 De feiten

De moeder van klagers (patiënte) is van 22 april 2009 tot en met 17 juni 2009 verpleegd geweest op de verpleegafdeling van het woonzorgcentrum waar verweerder werkzaam was in de functie van locatiedirecteur. Op 17 juni 2009 werd patiënte overgebracht naar het ziekenhuis, waar zij een paar dagen later is overleden aan sepsis ten gevolge van een longontsteking.

3 Het standpunt van klagers en de klacht

Klagers verwijten verweerder, kort samengevat, wanprestatie bestaande uit het verlenen van ondermaatse zorg aan hun moeder, met psychisch en lichamelijk letsel tot gevolg en voorts dat hij zich, ondanks uitdrukkelijk verzoek, niet heeft ingelaten met de zaak. Klagers hebben ter verduidelijking van hun klacht een groot aantal feiten naar voren gebracht.

Verweerder heeft zich niet persoonlijk met de zorgverlening aan patiënte beziggehouden.

4 Het standpunt van verweerder

Verweerder stelt zich op het standpunt dat hij geen handelingen heeft verricht op het gebied van de individuele gezondheidszorg jegens patiënte of klagers. Hij heeft nimmer contact met klagers of patiënte gehad en hij heeft daartoe ook nooit een verzoek gekregen. Daarom dienen klagers niet-ontvankelijk te worden verklaard in hun klacht. Subsidiar heeft verweerder inhoudelijk verweer gevoerd. Hij betwist gemotiveerd de gestelde feiten.

5 De overwegingen van het college

Het handelen van verweerder kan tuchtrechtelijk worden getoetst, indien dit handelen (of nalaten) voldoende weerslag heeft op het belang van de individuele gezondheidszorg (zie Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, 19 april 2010).

In dit geval is van belang de beantwoording van de vraag of aan

verweerder, die als locatiedirecteur werkzaam is en geen persoonlijke bemoeienis met de hulpverlening aan patiënte heeft gehad, in het kader daarvan een persoonlijk verwijt kan worden gemaakt dat weerslag had op de individuele gezondheidszorg.

Dat is naar het oordeel van het college niet het geval.

Verweerder is niet tuchtrechtelijk verantwoordelijk voor fouten van anderen, tenzij die fouten door nalatigheid van verweerder werden gemaakt. Van enig nalaten in deze zin door verweerder als locatiedirecteur is niet gebleken.

Evenmin is komen vast te staan dat verweerder geweigerd heeft met klagers of patiënte in contact te treden. Weliswaar stellen klagers dit, maar verweerder betwist dit en het is aan klagers om bij betwisting de feitelijke grondslag van hun klacht aan te tonen.

Nu niet is komen vast te staan dat sprake is geweest van (verwijtbaar) handelen dat voldoende weerslag heeft gehad op de individuele gezondheidszorg, zullen klagers niet-ontvankelijk worden verklaard in hun klacht.'

03

Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het hoger beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de beslissing in eerste aanleg, welke weergave in hoger beroep niet, althans onvoldoende, is bestreden.

04

Beoordeling van het hoger beroep

Procedure

4.1 Klagers stellen zich in hoger beroep op het standpunt dat zij door het regionaal tuchtcollege ten onrechte niet-ontvankelijk zijn verklaard in hun klacht. Met hun beroep beogen klagers de zaak in volle omvang aan het Centraal Tuchtcollege ter beoordeling voor te leggen. Hetgeen zij daartoe hebben aangevoerd komt in de kern neer op een herhaling van de stellingen die zij reeds in eerste aanleg hebben geuit.

4.2 De verpleegkundige heeft in hoger beroep gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Beoordeling

4.3 Het Centraal Tuchtcollege dient de vraag te beantwoorden of hetgeen klagers de verpleegkundige hebben verweten handelen of nalaten oplevert dat kan worden getoetst aan de tuchtnormen van artikel 47 Wet BIG en zo ja, of de verpleegkundige in strijd met die normen heeft gehandeld. De tuchtnormen zoals neergelegd in

artikel 47 lid 1 Wet BIG betreffen niet alleen handelen of nalaten in strijd met de zorg die een beroepsbeoefenaar dient te betrachten (de eerste tuchtnorm), maar ook enig ander handelen of nalaten in strijd met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg (artikel 47 lid 1 onder b Wet BIG, de tweede tuchtnorm).

4.4 Het Centraal Tuchtcollege is in het bijzonder naar aanleiding van het verhandelde ter mondelinge behandeling in hoger beroep tot het oordeel gekomen dat van een directe zorgrelatie tussen de verpleegkundige en patiënte en/of klagers geen sprake is geweest. Klagers stellen weliswaar dat één van hen op 28 mei 2009 telefonisch contact heeft gehad met de verpleegkundige, in welk gesprek de verpleegkundige zou hebben toegezegd zelf bij het vervroegde (vervolg) multidisciplinaire overleg van 8 juni 2009 aanwezig te zullen zijn, maar zulks is door de verpleegkundige uitdrukkelijk betwist. Anders dan klagers hebben betoogd, is uit het medisch dossier en meer in het bijzonder uit de verslaglegging door de verpleeghuisarts F op 4 juni 2009 niet af te leiden dat het gestelde telefoongesprek daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. In de notities van F staat immers slechts vermeld 'E: fam. heeft gesprek bij hem aangevraagd.' De aantekeningen geven geen uitsluitsel omtrent de vraag wanneer, bij wie en op welke wijze door klagers een gesprek met de verpleegkundige is aangevraagd. De conclusie moet dan ook zijn dat reeds daarom geen sprake is geweest van directe zorgverlening door de verpleegkundige, zodat het Centraal Tuchtcollege niet toekomt aan een verdere beoordeling en toetsing aan de zogenaamde eerste tuchtnorm.

4.5 Op grond van de tweede tuchtnorm kan handelen in een bestuurlijke of leidinggevende functie tot een tuchtrechtelijke veroordeling leiden wanneer het handelen voldoende weerslag heeft op het belang van de individuele gezondheidszorg.

De verpleegkundige heeft onweersproken gesteld dat hij locatiedirecteur is van meerdere verpleeghuizen en woon- en zorgcentra binnen de Stichting Zorggroep H, waaronder woon- en zorgcentrum I, alwaar patiënte van 22 april 2009 tot en met 17 juni 2009 op de verpleegafdeling heeft verbleven. Binnen I is het hoofd verzorging en verpleging, G, belast met de dagelijkse leiding en is voor een aantal afdelingen, waaronder de verpleegafdeling, een afdelingshoofd aangesteld.

De verpleegkundige heeft ter gelegenheid van de mondelinge behandeling in hoger beroep uitdrukkelijk verklaard voortdurend door mevrouw G op de hoogte te zijn gehouden over de situatie met betrekking tot patiënte en de te nemen vervolgstappen. Hieruit volgt dat de verpleegkundige betrokken is geweest bij beslissingen die patiënte direct geraakt hebben en er aldus sprake is

SELECTIE VAN DE INSPECTIE

VERGETEN BACK-UP VAN MEDISCH DOSSIER

FEITEN Klager heeft zijn huisarts op 8 september 2010 verzocht zijn gegevens uit het medisch dossier te verwijderen. Deze heeft dat gedaan en schrijft op verzoek van klager op 1 oktober het volgende op: Bij deze verklaar ik dat het dossier van dhr. (...) geb. (...) uit mijn archief verwijderd is per 01 oktober 2010.

Maar tijdens een eerdere tuchtrechtelijke procedure van klager tegen verweerder bleek dat een back-up van het dossier nog op een server stond. Klager verwijt de huisarts dat hij een valse verklaring heeft afgelegd en diens medisch dossier niet heeft verwijderd.

OVERWEGINGEN TUCHTCOLLEGE Het regionaal tuchtcollege wijst de klacht af. Het college constateert dat het hier gaat om een back-up op een oude server die niet in verbinding staat met het automatiseringssysteem. Ook heeft het RTG niet kunnen vaststellen dat verweerder opzettelijk een verkeerde verklaring heeft afgegeven op 1 oktober 2010. Daar is het Centraal Tuchtcollege het mee eens.

RELEVANTIE VOLGENS DE INSPECTIE Elektronische opslag van patiëntgegevens brengt nieuwe verantwoordelijkheden voor zorgverleners met zich mee. Gegevens kunnen verloren gaan als er geen back-up van het systeem is, maar gegevens kunnen ook per ongeluk nog ergens ongewenst opgeslagen zijn. Het beheersen van de ICT-risico's in relatie tot de patiëntveiligheid is een verantwoordelijkheid van het zorgveld. De NEN 7510 is een norm voor informatiebeveiliging in de zorg. De Nederlandse Vereniging voor Ziekenhuizen (NVZ) heeft op basis hiervan een minimale veldnorm voor ziekenhuizen gedefinieerd. De IGZ heeft deze veldnorm in haar toezicht op ziekenhuizen opgenomen. Deze norm zou ook geschikt zijn om door andere zorgaanbieders, zoals huisartsen, toegepast te worden. De NHG Praktijkwijzer informatiebeveiliging sluit aan bij deze NEN-norm.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, 26 maart 2013, zaaknummer: LJNYG2777]

In deze rubriek selecteert en commentarieert de inspectie een niet ter publicatie aangeboden tuchtsaak. Zie voor de volledige uitspraak: medischcontact.nl/selectie_van_de_inspectie.

geweest van handelen door de verpleegkundige in een bestuurlijke of leidinggevende functie, welk handelen voldoende weerslag heeft gehad op de individuele gezondheidszorg. Het voorgaande brengt mee dat klagers in de klacht ontvankelijk zijn en dat de beslissing waarvan beroep niet in stand kan blijven.

4.6 Met betrekking tot de vraag of de verpleegkundige ten aanzien van zijn handelen daadwerkelijk een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt overweegt het Centraal Tuchtcollege als volgt. De verpleegkundige heeft ter mondelinge behandeling in hoger beroep verklaard uit de rapportages van G te hebben begrepen dat de situatie rondom de zorg van patiënte en het moeizame contact tussen patiënte en de verpleegkundigen en verzorgenden weliswaar complex was en ter zake nog geen bevredigend resultaat was bereikt, maar dat er (nog) geen sprake was van een patstelling. Naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege mocht de verpleegkundige onder deze omstandigheden, op basis van de aan hem verstrekte informatie, de communicatie met patiënte en klagers omtrent verbetering van de zorgrelatie, overlaten aan G, hoofdverzorging en verpleging en als professional eerst verantwoordelijke boven afdelingsniveau. Niet is gebleken dat de situatie reeds zodanig was geëscaleerd dat ingrijpen van de verpleegkundige in zijn rol van locatiedirecteur aangewezen was. Door zich voortdurend te laten informeren over de situatie van patiënte heeft de verpleegkundige naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege voldoende zorgvuldig en adequaat gereageerd op de problematische situatie rondom de zorg van patiënte. De conclusie moet dan ook zijn dat de verpleegkundige hierin geen tuchtrechtelijk verwijt treft.

4.7 Op grond van het vorenoverwogene zal het Centraal Tuchtcollege de beslissing van het regionaal tuchtcollege vernietigen en opnieuw rechtdoende de klacht afwijzen.

4.8 Om redenen aan het algemeen belang ontleend, zal de publicatie van deze beslissing worden gelast.

05

Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

- vernietigt de beslissing waarvan hoger beroep;
- en opnieuw rechtdoende;
- wijst de klacht af;

(...) Deze beslissing is gegeven door mr. K.E. Mollema, voorzitter, mr. R. Veldhuisen en mr. drs. R. Prakke-Nieuwenhuizen, leden-juristen, W.J.B. Hauwert en drs. H.G.M. Menke, leden-beroeps-genoten, en mr. J. van den Hoven, secretaris, en uitgesproken ter openbare zitting van 26 maart 2013. ■

web

De volledige tekst van deze uitspraak staat op medischcontact.nl/uitspraak. Log in, bekijk deze en eerdere uitspraken en discussieer mee.